

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Sude Dilara GÖKMEN

Kübra KORKMAZ
SEVGİLİ GÜNCEM

18.10.2016 / Ankara

Hayatın bazen üzerime kurulmuş makûs bir talihten ibaret olduğumu düşünüyorum. Çoğu zaman keyifsiz uyanıp, gün boyu gökyüzüne bakmadan geziyorum. Sanki bir meselenin sonunu bekler gibi akıp gidiyor zamanlarım ve bazen sezgilerim sağırlaşıyor, kelimeler dilimden akıyor, yalnızca zihnimin derinliklerine dalıp düşünüyorum.

Zaman acımasızca maddemizi çürütürken neden ruhumuz da acı çeker anlamayız. Bununla birlikte zaman öyle fena sıyrılır ki etimizden, hiçbir şekilde zamanı saramayız ve ellerimizden kayıp gider - bir de bu önemli bir hadise gibi gözükür neyi görmek isterse onu gören gözlerimize - . Mamafih bize verilen şansları en ince çizgileriyle görür ve akdederiz - ki en önemlisi de bu değil midir?-. İşte bu şanslar bizim bu dünyada ayrıcalıklı olduğumuzu kaçınılmaz kılar ve bizler bunu bildiğimiz halde ihtiva etmeyiz lakin ihtiva etmediğimiz ayrıcalıklarımız eğer ki ilerde yolumuza taş koyarsa, o taşları basamak yapmaya da çoktan hazırızdır.

Günce, düşüncelerimin özü şu ki mutaassıp olamadığımız imtiyazlarımız var, bunun sebebi belki de tarif edemediğimiz hissiyatlarımızdan dolayı ve elbet bir gün hepsi geçecek.

Sevgili Güncem,

23.10.2016 / Ankara

Her şey olacağına varır ki öyle oluyor da. İstedğim şeyleri artık birine söylememeye karar verdim çünkü o istekleri yalnızca benim gerçekleştirebileceğimi öğrendim ve bu dünyadaki herkesin apaçık birer hilkat garibesi olduğunu gördüm.

Menfaatler uğruna insanları kullanmak elbette ki çok alçakça fakat bugün bir tanesine tanık oldum, hem de çok yakınım bildiğim bir kimse tarafından. Bütün utancım ve cismi insanlığımla söylemek zorundayım ki bu menfaatler kime iyi geliyorsa, istekleri gerçekleşirken acayip zevk alıyorlar. Öyle insanlara bu pis davranışları hiç yakıştıramıyorum Günce, çünkü yakışmaması münasip görülmeli bence ama acayip olan şu ki münasip görülüyor pek çok zaman.

Bil ki şimdilik bu sana son yazışım Günce, bundan sonra bir müddet kendimle baş başa kalmalıyım bunca sana yazdıklarımı hazmedebilmek için. Allah'a emanet ol Günce, belki bir gün yine yollarımız kesişir bir defter yaprağında.

Sümeyye İpek METİN
TARİHE BAK

Ey tarihinden bir haber yaşayan evlat
Bilmez misin sen nedir ecdat
Şu gaflet çukurundan bir an olsun kalk
Hadi çevir başını geçmişe bak.

Tarihten nedir bu kadar olduk ırak
Ceddini bilmeyenin yaşadığı değildir hayat
Muhakkak vardır sana da nasihat
Hadi geçmişe susamış ruhunu aydınlat.

Fetihlerle aman hırsa kapılma dikkat!
Fanidir, geçicidir bu yalan hayat
Unutma bütün fetihlerdeki önemli amaç
Değildir kan döküp acı bırakmak

Aksine merhamet, şefkat en önemlisi İslam'ı yaymak
Bekli de budur ya manevi cihad
Geçmişin güzelliğine aldanmak
Saçma bir arzudur mazide yaşamak.

Adı üzerinde mazidir bu geldi geçti
Geçmişten alıp nasihat meyvesini
Sendedir artık tarih yazma vakti
Hadi hep ileri hep ileri

Kübra KORKMAZ

17.10.2016 / Ankara

Sevgili Güncem,

Hep mutlu olmak istiyoruz lakin mutlu olduğumuz anların tadını, keyfini, kıymetini, sevincini temaşa etmek yerine niçin o güzel anı yaşarken fark etmiyoruz ve anlamıyoruz aslında o saniyeler mutlu olduğumuzu? Belki de fark etsek hep mesut olmanın özlemini yaşamaz ve fazlasını istemekle zamanımızı harcamazdık lakin şu an, bunu düşünürken bile mutluluğa olan hasretimi kalbimde ince bir sızıyla hissettim.

İsteddiğimiz şeyler belki de hep çok, hep sınır üstünde ki bir türlü mutlu olamıyoruz işte; Hep, birileri benim için dağları delsin, denizleri kurutsun, gök kubbeyi yerlere çalsın demek ne bencilce ki biz bunlara mutluluk diyoruz. Mutluluk kavramını idrak edemeyip anlamını oturtamıyoruz ki sözde düşünen zihinlerimize. Bu yüzden acınacak kimliğimizle hep bencillik istiyoruz.

Hülasa istemenin, isteklerimizin bir sınırı yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Bu yüzden bu konuya bir daha asla geri dönmemeliyiz Günce, bu son olsun.

İsmail Tarık KANDE
JURNAL

Uzaklığımız
Bütün ölçü birimlerine anarşist
Yalnızlığımız
Cumhuriyet kadar monarşik
Sessizliğimiz
Avazımız yettiği kadar yüksek
Ses etmeyiz artık omuzlara yüksek
Kimse yoktu yanımda ve para dosttu
Parayı sevmeyen insandım
Garip paradokstu
Bir de uykumu kaçırıp fidye istediler
Biraz zaman istedim zaman pis dediler
Biz zamanı gizledik ve yıldızları izledik
Denizlerinde kalbi varmış kabuğunda dinledik
Sonra öğrendik
Acımasızlıkmiş Adem'in ütopyası
Havva hala mağaralarda mor çiçekler toplasın
Savaşın ortasında yok oluşlar doğursun dünya
Dünyayı sevmeyenler, dünyada boğulsun

Sude GÖKMEN

Maide BAL
DERİN DENİZLER

Kitaplar... İçi sürprizlerle dolu, yüzlerce sayfalı kitaplar... Öyle güzel, öyle muhteşemdir ki onlar. Anlatmaya kelimeler yetmez.

Birer denizdir aslında kitaplar. Önce pek kestiremezsin ne olacağını, hemen dalmazsın o denize. Sonra girmek istersin. O sulara kaybolmak, kendini o sulara bırakmak. Önce bir adım atarsın o suların içine, Bir adım daha, bir adım daha ve bir adım daha. Sonra bir bakmışsın ortasındasın o denizin. Yüzmeye başlarsın. Derinlere dalarsın. Ve artık dost olmuşsundur o denizle. Her gün biraz daha derine dalarsın ve zamanın nasıl geçtiğini anlamazsın. Sonra çok büyük dalgalar olur o denide bazen. Seni sürükler, nereye götüreceğini bilmezsin ama korkmazsın da. Çünkü o dostun olan denizin seni kötü, zararlı bir yere götürmeyeceğini bilirsin. O deniz macerasının sonunda iyi bir şeyler olacağını, sana mutlaka bir şeyler öğreteceğini bilirsin.

O dalgalar seni bazen bir adaya, bazen de bir kumsala bırakır. Belki de bir gün o adalardan birinde, kumsallara ya da o derinlere daldığımız denizlerde karşılaşırız. Kim bilir?

Furkan SİPAHİ
EY ORTADAKİ;

Renksizliklerle bezenmiş hayatıma en ortadan yerleştin. Kaçamadım senden. Belki de kaçmak istemedim. Belki de bunun sebebi ilk defa bir denk görmemdi. İlk defa güzel bir şey... Mutlu olmuştum artık. En mutlu... Ama aynı zamanda en korku dolu anlarımdı onlar. Hayatımın en ortasındaki o rengi kaybetme korkusu... O eski siyah beyaz günlere dönme korkusu.

Şunu anlamıştım; iyi bir şeyin varsa yanında kötüsü ile geliyor. Eğer o rengi görmemiş olsaydım, korkum da olmazdı.

Peki, bu mutluluk o korkuya rağmen yeğ midir?

Zühal OĞUZ
PÂYE

Yorgunsun, susuyorsun biliyorum. Gözlerinin içindeki buğuyu, hüznü biliyorum. Mazinin araladığı perdeden sızıyor; eski günler, güzel dünler. Sevinçlerin yerini seni boğup duran kederlere bırakıyor. Kendini sükûtun derinliğine bırakıp ümitsiz seliyle bırakıyorsun zamana. Acılarını sarmaya yetmiyor kelimelerim. Kalbinden alamıyorum sessiz çığlıklarını. Senin sevinçlerini de hüznlerini de biriktiriyorum ben. Saklımdasın ya hani, alıp içime kaymak istiyorum güzel sözlerini. Yeşilin çevrelediği, hafif elaya kaçan gözlerindeki tebessümün gönlüne de dokunmasını istiyorum. İstemekle de olmuyor elimden bir şey de gelmiyor ki Pâyem.

Biraz ıslak gözlerle yıldızların eşliğinde, dualar ediyorum güzel yüreğin için. Sonu gelmiş bahar gözlerin için. Sonbahar için. Gökyüzünün mavi boşluğunda küçük güneşimin avuçlarını ısıtması için. Biliyorum, hüznü kapmaca oynuyor şehrinde derdin dağında büyük. Ama hüznümüzün gönül yükümüz, derdi veren Allah sabrı da veriyor Pâye. Küçükken dizlerin kanardı da ağladığında yanında olamazdım, seslere tahammül edemez kulaklarını kapatır, battaniyelere sığınır gözyaşlarını saklardın. Gözlerine bakıyorum şimdi, sakladığın yaşları biriktirmişsin. Tebessümlerin biriksın yüreğinde. Susmanın kalesine sığındık, anıların sisli gölgesinde kaybolduk, bir kırık dökük şiirin kafiyesi olduk. Kırıkta olsa bir yanımız sükûta düşmüş de olsa biz olduk. Varlığın varlığıma şifa ruhuma mutluluk oldu. Uzaklarda bir yerlerde duasının duama değdiği, kalbimi kalbime değdiği dostum oldun yoldaşım, duadaşım, olmayan kız kardeşim oldun. Keşke gelsem de yorgunluğunu alabilsem. Keşke yükünü paylaşabilsem. Ben olmasam da adın bir şiirdir. Kelebekler üflüyorum ruhuna, çiçek tozlarında ev yaptım senin için. Al, başına bas içindeki gülleri.

Duadaşım, her göğe baktığımda yeşil ile göz göze geldiğim her andasın. Yoların huzur bulsun, yıldızlar yoldaşım olsun. Beklediklerim beklediklere değer olsun. Tefavukla gelen dilem'im, tefavuklar bizi aynı kaderde buluştursun, hasret vuslata kavuşsun. Şimdi susuyorsun ya susalım İstanbul. Susalım ve kalbimize çekilelim ve gölgelerin kızı olarak bir yıldızla sesleniyorum. Duamdır, şiir yüreğinden eksik olmasın kuş sesleri.

Sena UYGUR
YORGUN YÜREKLER

Çalar saatin sesi evin içinde yankılandı. Zaten çalar saati oldum olası sevmem. İnsan en sevdiği şarkıdan bile nefret eder mi? İşte bu mümkün olabiliyor. Bu nedenle sevdiğim şarkıları zil sesi yapmaktan kaçınıyorum. Çünkü dinleye dinleye tahammül edemez hale geliyorum.

Telefonu elime alıp alarmı kapattım. Hala uykumu alamamıştım. Dün, patronun üzerime yıktığı dosyaları bitirmek için saatlerimi harcadım. Son dosyanın kapağını kapattığımda derin bir nefes aldım ve usulca verdim. Saate baktığımda üç buçuğu geçiyordu.

Beş dakika daha yatmam gerektiğini hissettim. Sanki uyusam uykumu alacakmışım gibi. Gözlerimin kapanmasına engel olmadım. Telefonumun sesi ile uyandım. Arayan Zerrin Hanım'dı, "Nerede kaldın neredeyse öğle arasına gireceğiz." dedi. Saat sekiz olmuştu. Tam tamına bir saat uyumuşum. Ama öğle vakti olacak kadar da çok uyumamıştım. İşte bu kadının abartmaları... Hemen evden çıkmazsam işe geç kalacaktım.

Alelacele yataktan çıktım. Yatağı düzeltmeye bile vaktim yoktu. Yatağına tortop bırakıp, üzerimi giyinmeye başladım. İş yerine giyime pek karışmıyorlardı. Ben de bu nedenle daha çok spor giyiniyordum.

Yatağıma baktım. Gelince zaten yatacağım diyerek odadan çıktım.

Zeynep Gaye DİKİCİ
FARKLI HAYATLAR

Her yeni kitap bambaşka bir hayata süzülmeaktır yavaşça. Bir başka sevinci, bambaşka acıları ta yüreğinde hissetmektir. Ve yeni umutlar, yeni hayaller eşliğinde bambaşka hayatlar tanımaktır yeni bir kitap.

İlk defa annenizin okudur "Kırmızı Başlıklı Kız" ile öğrendik rüya görmeyi, rüyalarda heyecanlanmayı. Uçsuz bucaksın dünyaya giriş yaptık. Alice'nin "Harikalar Diyarı" ile "Pollyanna" ile anladık aslında her şeyin içinde bir iyilik barındırabildiğini.

Benden sonra odaya annem girdi. Söylenme seslerini duyabiliyordum. Zaten annem bana sinirlendiğinde yüzüme bağırıp sinirlenmek yerine hıncını daha çok söylenerek çıkarır.

Mutfağın önünden geçerken mutfağa yayılan sıcak çay kokusunu fark edince annemin bana kahvaltı hazırladığını anladım. Ama kahvaltıyı yapacak vaktim yoktu. Masaya şöyle bir göz gezdirdim. İştahım kabardı. Ekmek arası bir şeyler koyup yanıma aldım. Kahvaltı benim için en önemli öğündür. Hiç kaçırmamaya çalışırım.

Koşar adımlarla evden çıktım ve asansöre bindim. Zemin katı tuşladım ve aynadan kendime bakmaya başladım. Birden asansörün kapısı açıldı.

Hemen bir taksi çağırdım. Arabam servisteydi. Aylık bakımlarını tamamlamak için servise vermiştim. O nedenle işe taksiyle gidip gelmek zorunda kalıyordum.

Taksi hemen hemen iki dakika sonra geldi. Ne kadar hızlı olduğunu düşündüm. Taksinin kapısını açtım ve koltuğuna oturdum.

Taksiciye gideceğim yeri söyledim.

Taksi ilerlemeye başladı. Her arabaya binen insanın yaptığı, artık gelenek haline gelen eylemi yaptım. Yani kısacası camdan dışarıyı incelemeye başladım.

Manzaranın hiç de iç açıcı olduğunu söyleyemem. Koca koca binalar, karınca sürüsü misali istiflenmiş onlarca araba... Trafik bir hayli yoğun. Zaman ilerledikçe azalmak yerine artıyordu sanki. Saatlerdir milim hareket etmiştik. Taksiciye biraz daha hızlı hareket edip edemeyeceğimizi sordum. Benimki de soruydu. Bu trafik karşısında adam ne yapsın. Haliyle daha hızlı gidemeyeceğini, elinden başka bir şey gelmediğini söyledi. Saate baktım. İşe iki saat gecikmişim. Zerrin Hanım beni kıtır kıtır kesecekti.

On dakikalık yolu yaklaşık yarım saate geldik. O büyük an... Yüzleşme anı...

İşyerinin kapısından içeri girdim ve asansöre yöneldim. İkinci katı tuşladım. Asansör kapısı açıldı. Tam karşımda Zerrin Hanımın odası duruyordu. Ona görünmeden odama geçmeliydim. Ve kapı açıldı. O anda o alev püskürten yüzüyle karşı karşıya geldim. Yutkundum. Kalbim küt küt atıyordu. Sesi dışarıdan duyulacak derece hızlı. Şimdi hesap verme zamanıydı.

Bahane bulmaya başlamalıydım. Aslında ben suçlu değildim ki tüm suç trafikteydi. Trafik olmasaydı yalnızca bir saat geç kalacaktım. Zaten uyarır bir daha olmamasını söylerdi. Ben de tamam diyip geçiştirirdim. Beni işten çıkarırsa benim iş bulmam kadar onun da yeni eleman alması zordu. Bu şartlarda yeni eleman bir gün bile dayanamazdı. Aslında ben de dayanmazdım da bu şehirde iş bulmak bir hayli zor. Bir de bunun üzerine geçim sıkıntısı ekleniyor... Başka çarem yok.

Masama oturdum ve en son bıraktığım dosyanın kapağını açtım. Tam o sırada kapı gürültü ile açıldı ve Zerrin Hanım içeri girdi...

Ve Şems ... Aşk'ın en güzel manasını ondan öğrendik. Mevlana ile gördük ayrılığın ölümden de acı olduğunu... Bütün bunları yaşayarak öğrenemedik. Lakin öyle yaşayarak okuduk ki kitapları, sanki bir onlardan, onlar da bizdenmiş gibi oldu. Hani hep sorarlar ya "Çok okuyan mı bilir, çok gezen mi?" diye. Bence şüphesiz okuyandır her zaman bilen. Her yeri gezemezsin ama okuyarak geçmiş, gelecek her şeyin içinde bulabilirsin kendini. Okuduğun her karakterin bedenine bürünebilir, sevincini paylaşıp, acısına ortak olabilirsin. Gerçek hayatta yaşayamayacağın sevinçler bulur, hatta acıyla yoğunabilirsin.

Velhasıl, kitaplarda öğrendik yaşayarak inanmayı, Ya da inandığımız gibi yaşamayı...

Zeynep GAYE
GÜNEŞE GEBE GECE

Anlaşılmaz tarif edilmez ince bir sızı düştü nedense yüreğime...
Kalbim çarpıyor, ellerim buz gibi...

Bir haftadır abim, annem, ben ve kardeşim teyzemlerde kalıyorduk. Eve dönüş yolculuğu başladı. Gölbaşı'ndan Ankara'ya. Arabayla giderken babamı göreceğim olmamın heyecanını bastırıyor sanki yerden geçen uçakların sesi. Anlam veremiyorum. Hiç bu kadar yakından görmemiştim uçakları o ana kadar. Hep beraber değişik anlamlar yüklüyoruz. Saat 10.30 sıraları eve geldik. Günlerden 15 Temmuz Cuma gecesi. Çabucak koştum merdivenlerden babamın özlemiyle. Bakmayın, normalde çok uzun bir süre değil belki bir hafta ama bana bir asır adeta. Zili çalmadan babam açtı kapıyı bütün ihtişamıyla. Babam... Can babam... Canım babam... Babaannemin deyimiyle "dam gibi oğlum", annemin "kocaman kocası", abimin "arkasındaki dağ" ve benim, papatyasının, "yeşil gözlü dev adamı"...

İçeri girer girmez kocaman elleriyle avuçlarına aldı yüzümü. Ve hemen arkamdaki anneme "Canım, uçak falan gördünüz mü gelirken, bir şeyler oluyor." diye söylendi. Hemen televizyonu açıp gezindikten sonra hepimizin gözü bir anda fal taşı gibi açıldı. Hiç unutmayacağım o sarışın hanımı. "TSK ülke yönetimine el koymuştur..." Anlam veremiyorum ne olup bittiğine. Ama annemle babamın telaşından kötü... Ama çok kötü bir şeyler olduğunu anlıyorum. Ve herkes bir panikle "DARBE OLUYOR." diyor. Anlamını bile bilmediğim bu sözcüğün nereden bilirdim hayatım boyunca yüreğimin tam ortasına çöreklenip oturacağımı... Babam bir telaşla sağı solu arıyor. Neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyor. Konuyu iyice anladıktan sonra artık telaşın yerini sabırsızlık alıyor. Bir an önce gitmenin sabırsızlığı... Sakinleşip hemen iki rekât namazını kıldıktan sonra hızla hazırlanmaya başladı. Hepimizi öpüp kokladıktan ve sakın olmamız gerektiğini söyledikten sonra en son abime "Oğlum, gidiyorum. İnşallah da hayırlısıyla dönerim. Ama dönemezsem bil ki, bundan böyle ailenin reisi sensin." diyerek hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Ve hepimizi derin bir sessizlik aldı o dakikadan sonra. Balkondan baktığımızda en son köşeyi dönerken durdu... Durdu... Ve el salladı bir daha hiç gelmeyecekmişcesine. İçime bir ağırlık çöktü o anda. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, hepsi boğazımda düğüm oldu. Hiç kimse birbiriyle konuşmadan pürdikkat televizyonu izliyoruz. Dışarı mahşer yeri gibiydi. Mahalleden arabasını alan ellerinde bayraklar, tekbirler getirerek yollara düşüyor. Çoluk, çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek demeden "Vatan" için herkes sokaklarda... Elimden sadece dua edip ağlamak geliyordu çaresizce... Saat gece yarısı 00.30. "İl Emniyet bombalandı" haberiyle sarsılıyoruz. Telefonlarda kulağımız... Her telefon açtığımda babamın "Papatyam iyiyim, merak etmeyin" sesi yüreğimize su serpiyor. 1-2 saat böyle geçtikten sonra telefonlar bir türlü cevap vermiyor. Hepimiz diken üstünde oturuyorduk, içimiz içimize sığmıyordu artık. Bir ara abimle göz göze geldik. Birbirimizin aklını okumuşçasına birden ayağa kalkıp hazırlanmaya başladık. Meğer hepimiz aynı şeyi düşünüyormuşuz. Kardeşimi komşuya bıraktıktan sonra annem, ben ve abim İl Emniyetin oraya gitmeye çalıştık. O da ne Allah'ım... Sanki mahşer günü dışarı. Herkes bir ağızdan "Ya Allah Bismillah Allah-u Ekber !" diyerek ilerliyor. Askerlerimiz yollarda... İçimden "Evet, güvendeyiz." demeye kalmadan vatandaşları tartakladıklarını görüyorum.

. Vatandaşların tanklar üstüne çıkıp askerlerimizi indirmeye çalıştıklarını görüyorum. Anneme dönüp büyük bir şaşkınlıkla "Anne kime karşı savunacağız vatanı, kimden kurtaracağız?" dediğimi hatırlıyorum. Annem "Kızım asker darbe yapıyor." diyor gözünden akan yaşlar eşliğinde. Annem tarihe meraklı olduğundan az çok bilgim vardır Menderes'ten, Kenan Evren'den. Hep büyük bir hüznle anlatırdı bunları bana. Menderes'in aylarca Yassı Ada'da yaşadıklarını ve sonunda darağacında asılırken söylediği son sözün "Kimseye kırgın değilim." olduğunu, 12 Eylül'de Kenan Evren'in televizyonlara çıkıp yaptığı konuşmayı, her seferinde annemden bir hikâye gibi dinler o günlerin hep geçmişte kaldığını düşünüp şükrederdim. Ama anlayamadığım, o yapılan darbelerin hiçbirinde Türk askeri, polisine ve vatandaşına tanklarla, uçaklarla saldırmamıştı.

Arabayla babama ulaşmaya çalışırken ki ne mümkün, yollardaki yaralıları görüp insanların çılgınlıklarını duyunca dehşetim iki kat daha arttı.

Sabahın beşi. Biz hala sokaklardayız ve hala babamdan bir haber yok. Kendimizce bahaneler uydurup sakınleşmeye çalışıyoruz. Belki eve gelmiştir umuduyla eve dönüyoruz. Sabah 08.30. Asayiş berkemal artık diyoruz. Yok... yok...yok...Ne bir telefon, ne bir haber, ne bir ses yok... Yüreğimin ortasına koca bir taş oturdu sanki. Sadece ağlamayı becerebildiğim için nefret ediyorum kendimden. Ve günlerden 16 Temmuz Cumartesi, saat öğleden sonra 16.30... Mahalleye gelen iki ambulansın siren sesiyle irkildik hepimiz. Kapı çalmasını diye dua ediyoruz içten içe. Ama olmadı işte. En acı zildi o güne kadar duyduğum. Babamın iş arkadaşları geldi. Yüzlerinde aynı acı, gözlerinden süzülen yaşlarla o iki kelime çıktı ağızlarından usulca. "Başınız sağ olsun..."

Sonraki günleri hatırlamıyorum. Ne hissettim, ne yaşadım kelimeler kifayetsiz... Aradan kimine göre uzun, kimine göre daha kısa bir zaman geçti. Benim içinse zaman 15 Temmuz gecesi durdu sanki, geçmek bilmiyor. O günden beri beni ayakta tutan ve içime biraz olsun su serpense Rabbimin dediği şu sözlerdir:

"Allah yolunda öldürülenleri ölümler sanmayın. Aksine onlar diri olup Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar. Allah'ın lütfundan kendilerine vermiş olduklarıyla sevinç içindedirler. Ve arkalarından henüz onlara kavuşmamış olanları kendilerine bir korku olmayacağı ve üzülmecekleri üzere müjdeliler."

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

ALİ ALTUN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ali ALTUN

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

Sibel SAĞLAM

Arzu SARISOY

Figen CANÖZ

Halil YILDIZ

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72